

EGY NEGYEDIKES GIMNAZISTÁRÓL

»... a második világháború. A német elnyomók, csatlósaiikkal együtt, megvasalták a kapukat, járhatatlanná tették az utakat, igyekeztek eloltani a lámpákat... Mégis, egyre több és több lámpás jelent meg az úton. Ha eloltottak egyet, kettő gyult fel helyette. A nagy döngetésre, végül is betörték a kapuk, lehullottak a vasalások. Megnyílt az út Petőfi »Kanaán«-ja felé. Sokan elesetek, amíg a kapuhoz értek, sokan mégis átjutottak. Itt vannak köztünk, szeretjük őket és elvárjuk tőlük, hogy tovább harcoljanak. Ha igazi költők, ha igazi próféták. Hiszen, sok még a zárt kapu, sok még a rögös út...«

Farkas László, a noviszádi magyar főgimnázium IV/a osztályú tanulója, üzeni mindezt a költőknek, Jugoszlávia magyar költőinek is, »A költő hivatása (Petőfi: »A XIX. század költői« c. költeménye alapján)« című dolgozatában, amelyre az irodalomtanár nagy, piros »5«-öt adott és ráírta »Igen szép!«

»... Kanaán felé igyekezünk... Szép itt az élet, könnyebb, mint volt az úton. De, né, ott mi van?! Mi van a mi Kanaánunk nyugati határain? Piros dühvel telt fellegek vannak ott... Amerikából jönnek! Bizony, nem jószándékú felhők... Próféták! a mi Kanaánunkat akariák érabolnák! Vigyázzatok! Gyútsatok új láklyákat, mutassatok új utakat, daloljatok új napsugarakról. Mutassatok meg, hogy e fellegeknek nincsen keresni valójuk a mi egünkön és nem lesz keresni valójuk a nyugati égen sem. Vegyetek új kulcsot, új szerszámokat és nyissatok fel a még bezárt kapukat!«

Farkas László negyedik (idén már — ötödik) gimnazistát mi neveltük, Jugoszláviában neveltük. Azt a Farkas Lászlót, aki még ezt is üzeni: »Induljatok és én is megyek veletek. Megváltom én is kicsiny mécsesemet és elindulok az úton, mely a nagy Kanaánhoz, a Világszabadsághoz vezet!«

Lapozgatok a füzetben. »Pisemeni zadatci iz magyar nyelvűből«. A nyomtatott szöveg és a magyar kézírás egészen jól hangzik egymás mellett. Szinte — kiegészítik egymást. Azt nézem, mit tanult, hogyan tanult a mécsesgyújtó negyedik gimnazista Vaidaság fővárosában, magyar gimnáziumban. Ilme a dolgozatok: »A noviszádi-futaki gát jelentősége«, »Az októberi szociálista forradalom jelentősége«, »November 29. hazánk nagy ünnepe«, »A költő hivatása«, »1948 március 15. százéves évfordulója«, »Amíg tart az újjáépítés, nincsen pihenés«, »Vörösmarty »A vén cigány« című költeményének jellemzése«, »Pályaválasztás előtt«.

Beszédes feladattípusok, áruló címek. Elárulják, hogy a mi iskolánk valóban — az új emberek kovácsai; elárulják, hogy a mi diákaink nem csak magyarul tanulnak, hanem magyarságot is, az igazit, és azt is elárulják, hogy ez a magyarság egyben népeink és a népek testvériségének tanítását, tanulását — megtanulását jelenti. Farkas László, példaulól megtanulta a leckét.

Most azonban nem az iskoláról, nem is a tanítás új szelleméről akarunk beszélni, hanem Farkas Lászlóról, még inkább — a Farkas Lász-

lókról, diákiainkról, akik — ime! — úgy érzik, mécseset kell gyuitaniok, világítaniok kell. Egészen egyszerű szavakkal: akik úgy érzik, hogy írniok kell.

Farkas László, aki *»úí, erős gátat«* akar építeni a Dunán *»és még sok más gátat, melyek máid megvédik népeink testvériségét az idegen árvizek ellen«* — azt hisszük érdemes rábeszélni: igen, készülj a gát-építésre, készülj a kapunyitásra, készülj fel a mécsesgyújtásra. Persze, Farkas László, jól tudod, hogy sokat, nagyon sokat kell tanulnod; a legjobbak között is legjobbbnak kell maradnod és azt is tudod, hogy attól, aki népének utat akar mutatni, azt várjuk, azt várja népe, hogy ő maga világosan lássa és meglássa az egyetlen utat, az egyetlen célt — a szocializmust.

Az, hogy a *»Hid«* ma bemutat téged, Farkas László, semmiképpen sem jelenti, hogy *»kész költő«* vagy s te ezt nem is hiszed, ugye Farkas László? A *»Hid«,* az eddigi gyakorlattal ellentétben, helyet és első-sorban bízgatást akar adni a fiataloknak, de elvárja, hogy kettőzött szorgalommal, sokszoros hivatástudattal dolgozzatok, tanuljatok tovább. A *»Hid«-nak* multja, tradíciói vannak vajdasági magvarságunk életében és a *»Hid«-nek* mártírjai vannak — Farkas László! Talán nem nagyok, de mécsesgyuitók! Talán életükben botladoztak is, de az ő útjuk nehezebb volt. Farkas László! És ne feledd: ők is azért haltak meg, hogy te tanulhass, hogy te elmondhassad: *»... szép itt az élet. Könnyebb, mint volt az úton...«* Így fogadd ezt a méhánv sort.

*»Előre hát mind, aki költő
A néppel tüzön-vízen át!
Átok reá, ki elhajtja
Kezéből a nép zászlaiát.«*

Előre hát Farkas László!

G. L.

N Y U G A T I É L E T F O R M A

LOURDES MEG DÍVATBAN VAN

Kisebb gyomorrontás ellen, elég, ha iszunk belőle. Már ha valaki fekélyes, akkor jobb, ha megmosdik benne. Ha pedig megbéruult, guta ütötte, vagy éppen hátgerincsonvadása van, akkor bizony, csak a fürdő segít. Víz ez kicsit piszkos víz, viszont csodatevő víz — így tanítoták. Maga Mária közölte a nyilvánossággal idején: *»Jertek elhez a kúthoz, igyatok belőle és mosdjatok benne.«* Ez meg úgy történt, hogy egy kislány, bizonyos Bernadette, két másik gyerekkel, elment fát szedni az erdőbe, Bernadet-

te kissé lusta gyerek volt hagyta, hogy a pajtásai izzadjanak a fáért, ő maga megbújt a sűrűben és elaludt. Amikor pedig felelősségre vonták lustaságáért, azt tette, amit minden gyerek hasonló esetben: kidöngölt egy szép mesét és elmondta a másik két kislánynak. *»Ó, milyen szépet láttam ó milyen csodálatosan szépet...!«* A többiről gondoskodott a falu, a plébános úr, a sajtó, az egyház.

Most már mindenki tudja, hogy Lourdes-ról van szó. A csodatevő barlangokról, a csodatevő vízről a csodatevő kőmenetről, a csodatevő üzletről. (Mert, persze, nem ingyen történik a csoda, Keres a vasút, a